

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/51/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120209803
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5120209803.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, dieťa rodičov: matka A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, E., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Macaláková & partners s.r.o., so sídlom J. Milca 11, 010 01 Žilina, IČO: 50 925 288, a otec F. G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. C. XXX/X, H., zastúpený: ADVOKÁT ADRIANA HRDINOVÁ, s.r.o., so sídlom Vojtecha Spanyola 1726/13, 010 01 Žilina, IČO: 47 245 841, v konaní o návrhu otca na zmenu úpravy styku, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 37P/174/2020-861 zo dňa 6. decembra 2023, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu č.k. 37P/174/2020-957 zo dňa 21. februára 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 37P/174/2020-861 zo dňa 6. decembra 2023, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu č.k. 37P/174/2020-957 zo dňa 21. februára 2024 p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom výrokom I. rozhodol, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každý párný týždeň od piatka, kedy maloletého prevezme v školskom zariadení, ak nebude v školskom zariadení o 14.00 hod. v mieste bydliska matky, do nedele 18.00 hod., kedy maloleté dieťa vráti matke v mieste bydliska a každý nepárny kalendárny týždeň od štvrtka, kedy maloletého prevezme v školskom zariadení, ak nebude v školskom zariadení o 14.00 hod. v mieste bydliska matky do soboty 18.00 hod., kedy maloletého odovzdá matke v mieste jej bydliska; výrokom II. zmenil rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 9P/69/2018-547 zo dňa 09.01.2019 v časti všeobecnej úpravy styku otca s maloletým; výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Okresný súd citujúc § 25 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 26 zákona o rodine mal preukázané, že naposledy bol styk otca s maloletým upravený rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 9P/69/2018-547 zo dňa 09.01.2019 Od poslednej úpravy styku tak uplynulo takmer 5 rokov, maloletý má aktuálne takmer 16 rokov. V konaní bola zo strany otca namietaná diagnostika Aspergerovho syndrómu u maloletého, predkladal lekársku správu z vyšetrenia maloletého v Českej republike. Z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že maloletému bola zistená pervazívna vývojová porucha - Aspergerov syndróm, ktorý sa u neho prejavuje deficitom vo vývoji porozumenia sociálnym situáciám, výrazom a verbalizáciám iných osôb,

problematickým zaradením do kolektívu, nedostatočným porozumením sociálnym situáciám, sociálnou naivitou, sensorickou hypersensitivitou. Súdna znalkyňa sa priklonila k zachovaniu doterajšej úpravy styku s otcom, zároveň sa stotožnila so závermi z vyšetrenia Autistickým centrom Andreas, ktoré zariadenie odporučilo pravidelný styk maloletého s oboma rodičmi, určený základnými pravidlami tak, aby to vyhovovalo maloletému - rešpektovať jeho osobný názor pri určení styku s rodičmi v snahe sledovať základný cieľ - čo najväčšiu samostatnosť maloletého a jeho začlenenie do spoločnosti. Okresný súd pri rozhodovaní zohľadnil závery znaleckého posudku, prihliadol na názor maloletého (širší styk s otcom, chcel u neho tráviť čas každý víkend). Styk otca v nepárnom týždni okresný súd predĺžil od štvrtka do soboty, čím došlo k jeho rozšíreniu, ale aj k odstráneniu členitosti doteraz upraveného styku a zníženiu počtu presunov maloletého. V konaní neboli preukázané tvrdenia matky, že by manželka otca maloletého v domácnosti nechcela, že by chodil u otca neskoro spať. PC hry hráva maloletý aj u otca aj u matky. V škole dosahuje maloletý nadpriemerné výsledky (vysvedčenie s vyznamenaním, aktuálne aj dvojky aj trojky). Pokiaľ sa týka prípravy do školy, maloletý sa pripravuje sám, vyžaduje to však kontrolu, prípadne pomoc, na čom má otec záujem sa zúčastňovať a je teda povinný zabezpečiť maloletému na to podmienky a priestor (vyžadovať od maloletého, aby si bral potrebné učebnice, pomôcky, kontrolovať prípravu do školy). Uvedené rozšírenie styku v nepárnom týždni zároveň vytvorí priestor aj pre matku pokiaľ sa týka časti víkendu (nedeľa) a to prakticky v súlade s jej návrhom. Preberaním maloletého priamo zo školského zariadenia (ak bude dieťa v škole) mal okresný súd snahu vylúčiť presuny maloletého a aj prípadné konfliktné situácie medzi rodičmi. O trovách konania rozhodol v zmysle § 52 CMP.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie matka s dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tvrdiac tak, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konania, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že otec bude oprávnený stretávať sa s maloletým každý páry víkend od piatku od 16:00 hod. do nedele do 18:00 hod. a každý nepárny víkend od piatku od 16:00 hod. do soboty do 18:00 hod. (tzn. bez štvrtok). Uviedla, že na pojednávaní navrhovala vykonať dôkaz zabezpečením psychologického profilu otca, ktorý doteraz nie je známy, pritom ona sa psychologickému vyšetreniu v rámci predchádzajúceho konania (rok 2015) podrobila. Pri rozšírení styku otca s maloletým je podľa nej nevyhnuté sa vysporiadať aj s touto otázkou, keďže s ohľadom na možnú psychiatrickú poruchu otca, ako aj preukázanú diagnózu maloletého môže mať rozšírenie styku na maloletého negatívny dopad a nemusí byť v jeho najlepšom záujme. Zo znaleckého posudku č. 20/2023 vypracovaného v konaní ustanovenou súdnou znalkyňou MUDr. Garajovou sa uvádza, že sa prikláňa skôr k zachovaniu doterajšej úpravy styku maloletého s otcom, ale stotožnila sa aj s odporúčaním Súkromného špecializovaného centra poradenstva a prevencie pre deti a žiakov s autizmom, že má byť styk s oboma rodičmi pravidelný, určený základnými pravidlami tak, aby to vyhovovalo maloletému, pričom sa má rešpektovať jeho osobný názor pri určení styku s rodičmi. Tieto tvrdenia sú podľa matky v priamom rozpore, a to aj s ohľadom na tvrdenie v správe, že v dôsledku chýbajúcej schopnosti si domyslieť dôsledky svojho vlastného konania existuje riziko vzniku šikany a tvrdenie znalkyne v znaleckom posudku, že maloletý je vzhľadom na svoj vek citovo nezrelý a ľahko ovplyvniteľný. Vzhľadom na uvedené by nemal byť súdom v otázke úpravy styku braný názor maloletého až do takej veľkej miery ako obvykle, keďže jeho názor môže byť zmanipulovaný. Aktuálna úprava styku je vyhovujúca. Maloletý pri výsluchu uviedol, že sa u otca do školy nepripravuje, u otca chce tráviť víkendy (teda nie štvrtky). Určeným rozsahom styku okresný súd nielenže nerešpektoval znalecký posudok, ale ani názor maloletého. Matka zároveň považuje za nepraktické a pre maloletého zaťažujúce, aby maloletý vo štvrtok chodil do školy zbalený na dva dni a dve noci, čo znamená že do školy maloletý pôjde okrem školskej tašky aj s osobnými vecami a školskými potrebami na nasledujúci školský deň.

4. Otec vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť, pretože odvolanie matky je nedôvodné. Matka poukazuje na potrebu jeho psychologického posúdenia, lebo doteraz údajne nie je známy jeho psychologický profil, avšak napriek tomu, že osobnosť matky bola v predchádzajúcom posudku vyhodnotená ako korektné vyprofilovaná, znalec v jej osobnosti odhalil viacero disfunkcií a aj napriek tomu má maloletého zvereného do osobnej starostlivosti. Žiaden zo psychológov, ktorí sa k veci vyjadrovali nekonštatovali, že styk v širšom rozsahu mal nepriaznivý vývoj na psychické zdravie maloletého. Ak matka poukazuje na nerešpektovanie názoru maloletého,

ktorý chcel s ním tráviť primárne všetky víkendy, bola to práve matka, ktorá sa ohradila proti tomu s tým, že aj ona s maloletým chce tráviť čas počas víkendov. Rovnako tvrdenie matky o chodení maloletého s kufrom do školy je absurdné, ale podľa otca by riešením bolo posunúť styk na stredy večer, kedy by si maloletého preberal z domácnosti matky spolu s jeho vecami. Postoj matky je sebecký a nekorektný vo vzťahu k maloletému, ktorý sa sám vyjadril, že s ním chce byť viac ako doteraz.

5. Matka v odvolacej replike zotrvala na svojom odvolaní.

6. Otec v odvolacej duplike zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu matky.

7. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné, preto ho v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

8. Ako prvé odvolací súd konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods. 1 CMP, § 380 ods. 2 CSP).

9. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie riadne zistený skutočný stav (§ 35CMP), pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie spornej otázky styku otca s maloletým, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie návrhom uplatneného nároku na rozšírenie styku otca s maloletým, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam, pričom sa vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi účastníkov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty matky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď súd prvej inštancie správne zistil všetky skutočnosti potrebné k rozhodnutiu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa v celej miere podmienky § 220 ods. 2 CSP na riadne a dostatočné odôvodnenie.

10. V danom prípade matka svojím odvolaním napadla rozsah upraveného styku otca s maloletým, kedy argumentačne sa zamerala výlučne na otázku úpravy začiatku styku otca s maloletým v nepárnom kalendárnom týždni, tvrdiac, že tento styk by mal začínať v piatok a nie vo štvrtok ako určil súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím.

11. Rozhodovanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností v prípadoch, kedy rodičia nie sú schopní sa na výkone rodičovských práv a povinností dohodnúť, musí byť potom hľadáním optimálneho stavu zo strany súdu. Súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností dbá o to, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi. Podľa čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, či už je uskutočňovaná verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Zároveň však čl. 9 ods. 3 tohto dohovoru predpokladá, že štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa. Znamená to potom, že pokiaľ by styk s rodičom negatívne vplýval na záujmy dieťaťa, alebo by tu existovala odôvodnená obava z takéhoto negatívneho vplyvu, súd po tomto zistení obligatórne styk maloletého dieťaťa s rodičom obmedzí alebo ho aj zakáže.

12. V preskúvanom prípade má, podľa odvolacieho súdu, tak ako v konečnom dôsledku zohľadnil aj okresný súd, najvyššiu prioritu najlepší záujem maloletého A.. Ten vyhodnocuje súd v každej jednotlivej veci osobitne, za pomoci kritérií, demonštratívne vymedzených zákonodarcom v čl. 5 zákona o rodine. Každé dieťa má pritom prezumovaný záujem udržiavať a rozvíjať citové väzby s obidvomi rodičmi. Vzhľadom na uvedené súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností dbá o to, aby bolo

rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore s inými záujmami dieťaťa.

13. V prípade, keď súdy rozhodujú o úprave styku rodičov s dieťaťom, je nutné vychádzať z toho, že právom oboch rodičov je v zásade rovnakou mierou sa o dieťa starať a podieľať sa na jeho výchove, s čím korešponduje i právo samotného dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. Rozhodnutím súdu by tomuto dieťaťu malo byť umožnené stykať sa s oboma rodičmi v takej miere, aby bol postulat rovnakej rodičovskej starostlivosti čo najviac naplnený. Takéto usporiadanie vzťahov je spravidla vždy v „najlepšom záujme dieťaťa“, pričom odchýlky od tohto princípu musia byť odôvodnené ochranou iného, dostatočne silného legitímneho záujmu, pričom konkrétne skutočnosti, o ktoré sa tento záujem opiera, musia byť v danom konaní preukázané (Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 56/2017 z 19. januára 2017). Nesúhlas s plnohodnotným stykom druhého rodiča s dieťaťom môže byť relevantný len vtedy, ak je založený na dôvodoch, ktoré sú spôsobilé intenzívnym spôsobom negatívne zasahovať do záujmu dieťaťa. Ak ide o nepreukázaný alebo nepreskúmateľný dôvod, na ktorom je založený nesúhlas rodiča s pravidelným a plnohodnotným stykom druhého rodiča s dieťaťom, alebo sa v konaní preukáže, že ide o nesúhlas spočívajúci v dôvode, ktorý má pôvod len v osobe rodiča a preukázateľne nemá negatívny vplyv na záujem dieťaťa, súdy nemôžu len na samotnom tomto nesúhlase založiť rozhodnutie. Rodič, ktorý s plnohodnotným stykom dieťaťa s druhým z rodičov nesúhlasí, by mal vierohodne preukázať dôvod svojho nesúhlasu, ktorého relevantnosť súd musí pri rozhodovaní o práve rodiča, ktorému korešponduje právo dieťaťa na plnohodnotný a pravidelný styk s rodičom, vždy skúmať. Súdy preto musia vždy citlivo a maximálne obozretne zvažovať naplnenie podmienok pre ten – ktorý model úpravy styku druhého rodiča s maloletým dieťaťom z hľadiska sledovania jeho najlepších záujmov. Je predovšetkým v záujme zabezpečenia úplného a všestranného rozvoja maloletého dieťaťa tak po citovej, rozumovej, emocionálnej stránke a vytvorenie čo najpriaznivejších podmienok pre jeho zdravý vývoj, aby nebolo vystavované napätým situáciám, stresu, strachu a nebolo nútené čeliť emocionálnym atakom, ktoré ešte vzhľadom na svoj vek a vyzretosť nedokáže samostatne spracúvať a zvládnuť.

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne posúdil skutkové okolnosti podstatné pre vyhodnotenie zmeny pomerov, dôvodnej pre zmenu posledného rozhodnutia súdu o úprave styku otca s maloletým (§ 26 zákona o rodine), kedy od poslednej úpravy styku otca s maloletým rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 9P/69/2018-547 zo dňa 09.01.2019 uplynulo 5 rokov. Za podstatné, považuje odvolací súd, dať do pozornosti vôľu otca stretávať sa s maloletým v širšom rozsahu, pričom z dokazovania jednoznačne vyplýva, že otec má s maloletým veľmi pozitívny vzťah, a keďže je tento vzťah vzájomne pozitívny, má odôvodnený záujem na tom, aby mal rovnakú možnosť podieľať sa na starostlivosti a výchove maloletého ako matka.

15. Odvolací súd poznamenáva, že podstatnou je aj skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by sa otec o maloletého nevedel postarať, a túto schopnosť otca ani v kontexte osobitných potrieb maloletého, v konečnom dôsledku matka v odvolaní ani nespochybovala. Pokiaľ matka spochybňovala psychologický profil otca, spájajúc s touto otázkou potrebu nariadenia znaleckého dokazovania, tak odvolací súd sa s jej argumentáciou nestotožnil. Je pravdou podľa odvolacieho súdu, že matka prešla psychologickým posúdením v minulosti súdom ustanoveného znalca, ale vzhľadom na odstup času deviatich rokov od tohto posúdenia, nie je uvedené posúdenie možné vyhodnotiť ako aktuálne. Odstup času umožňuje, podľa odvolacieho súdu, prijať záver, že ani jeden z rodičov sa nepodrobil znaleckému dokazovaniu, psychologický profil ani jedného rodiča nebol v prejednávanej veci skúmaný, preukazovaný. Odvolací súd nevzhliadol absolútne žiadnu potrebu nariadenia znaleckého dokazovania zameraného na psychologické posúdenie otca, ani vo vzťahu k iným, matkou tvrdným skutočnostiam. Podľa odvolacieho súdu je totiž takmer (ak nie úplne) vylúčené, aby psychologický profil otca predstavoval objektívnu prekážku v styku s maloletým od štvrtka nepárneho týždňa, a zároveň umožňoval jeho styk s maloletým od piatka nepárneho kalendárneho týždňa a celý víkend v párnym kalendárnom týždni.

16. Pokiaľ matka poukázala na závery znaleckého posudku súdom ustanovenej súdnej znalkyne, ktorá sa prikláňala skôr k zachovaniu doterajšej úpravy styku otca s maloletým, a okresný súd tieto závery podľa matky nerešpektoval, tak na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že znalecký posudok je len jedným z dôkazných prostriedkov, ktorý má rovnakú dôkaznú silu ako ostatné dôkazy, nie je možné ho prioritizovať a ako každý dôkaz je potrebné vyhodnotiť ho jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti

s ďalšími vykonanými dôkazmi. Súd v rámci hodnotenia dôkazov nie je oprávnený posudzovať znalecký posudok z hľadiska jeho odborných záverov, pretože k tomu nemá požadované odborné znalosti, ale nemusí ho akceptovať v prípade, ak by závery znalca nezodpovedali skutkovým zisteniam, resp. by boli v rozpore so zásadami logiky, prípadne prekračovali rámec odborného posúdenia. Otázka vhodnosti konkrétnej úpravy styku z hľadiska frekvencie, rozsahu či obmedzení, nie je otázkou odbornou, ale právnym posúdením veci a tieto skutočnosti súd hodnotí z hľadiska ostatných dôkazov vykonaných v rámci konania, konkrétne v kontexte vykonaných výsluchov rodičov maloletého dieťaťa, zisteného názoru maloletého ako aj Odporúčania Súkromného špecializovaného centra poradenstva a prevencie pre deti a žiakov s autizmom – Andreas.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že v konaniach týkajúcich sa maloletých detí súd prihliada predovšetkým na záujmy maloletých detí a nie na predstavy rodičov o realizácii svojho výchovného pôsobenia a v prípade, ak dieťa je schopné vzhľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť svoj názor, musí byť jeho názoru venovaná náležitá pozornosť. Z § 43 ods. 1 zákona o rodine vyplýva, že dieťa má právo vyjadriť slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú, a to tak v rodine, ako i v súdnom konaní a má tiež právo na potrebné informácie (článok 12 Dohovoru o právach dieťaťa). Právo dieťaťa vyjadriť samostatne svoj názor patrí maloletému dieťaťu v rozsahu jeho schopností a rozumovej vyspelosti s ohľadom na jeho vek. Čím je dieťa staršie, tým väčšia váha a pozornosť má byť venovaná jeho názoru. Dieťa sa nemá chápať len ako objekt výchovy, ale ako aktívny účastník výchovného procesu. Toto stanovisko je zdôraznené aj tým, že mu zákon nepriznáva len práva, ale ukladá aj povinnosť (§ 43 ods. 2, 3 zákona o rodine). S týmto právom dieťaťa korešponduje povinnosť rodičov venovať názoru dieťaťa náležitú pozornosť, zodpovedajúcu jeho veku a rozumovej vyspelosti. Takáto pozornosť však musí nájsť aj svoje vyjadrenie v praxi, to znamená, že rodič nie je povinný len si vypočuť názor dieťaťa, ale ho aj rešpektovať do takej miery, do akej je dieťa schopné posúdiť, či je mu vlastné rozhodnutie na prospech, alebo nie. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní postupoval správne, keď prihliadol na jednoznačne prejavenu vôľu maloletého tráviť s otcom viac času, ako bolo určené posledným súdnym rozhodnutím, a to aj s prihliadnutím na diagnózu maloletého a závery znaleckého dokazovania. Pokiaľ matka v odvolaní namieta nezohľadnenie vôle maloletého súdom prvej inštancie v celom rozsahu, a teda želaním maloletého tráviť s otcom každý víkend v mesiaci, tak odvolací súd poznamenáva, že okresný súd správne vyhodnotil názor maloletého a následne ho správne premietol do svojho autoritatívneho rozhodnutia. Styk s maloletým dieťaťom počas víkendov by mal byť primeraným a rovnomerným spôsobom prerozdelený medzi oboch rodičov, keďže obaja rodičia majú rovnaké právo tráviť s maloletým dieťaťom voľný čas, a tak upevňovať a rozvíjať svoj vzájomný vzťah. Skutočnosť, že maloletý prejavil záujem na trávení každého víkendu s otcom, nezakladá nárok maloletého, aby trávil každý víkend podľa svojej vôle, ale naopak je potrebné v záujme maloletého dieťaťa, aby trávil svoj voľný čas aj s matkou a neprichádzalo s ňou do kontaktu len počas týždňa, keď ich každodenný program je obmedzený pracovnými povinnosťami matky. V záujme zdravého vývoja maloletého je teda dôvodné, aby trávil víkendový oddychový čas s oboma rodičmi, venoval sa spoločným záľubám, a tak si budoval blízky vzťah k obojmu svojim rodičom.

18. K matkinej argumentácii o nepraktickosti začiatku styku otca s maloletým vo štvrtok nepárneho kalendárneho týždňa, vytvorenie záťaže pre maloletého touto úpravou, ako aj k otázke, kde si bude maloletý odkladať kufor so svojimi vecami v škole a nie je zrejme aké budú reakcie spolužiakov maloletého, odvolací súd konštatuje, že tieto otázky sú otázkami vyspelosti rodičov, nie otázkami právnymi, ktorými by sa mal zaoberať súd. Distribúcia vecí maloletého z domácnosti jedného rodiča do domácnosti druhého rodiča môže prebiehať bez akýchkoľvek problémov, nezaťažujúc maloletého a bez vedomia jeho spolužiakov o tom, s ktorým rodičom v tom – ktorom čase maloletý trávi čas, pokiaľ to budú jeho rodičia, ktorí budú mať na zreteli najlepší záujem svojho dieťaťa. Maloletý má právo na oboch rodičov a odvolací súd je presvedčený, že nie je možné z vykonaných dôkazov prijať záver o tom, že bol ohrozený zdravý vývoj maloletého, pokiaľ okresný súd pristúpi k stanoveniu širšieho styku autoritatívnym rozhodnutím od štvrtku, ale nie od piatku nepárneho kalendárneho týždňa.

19. Odvolací súd pri zohľadnení najlepšieho záujmu maloletého ako prioritného kritéria pre rozhodovaciu činnosť súdu v konaní starostlivosti o maloleté deti rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP a v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP, aplikujúc ustanovenie § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP, dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.